

En bølge av innvandrerbegeistring

Rp. 28/11 - 97

THORLEIF
ØISANG

Pressen og fjernsynet, politiske partier og Kirken gir en ukritisk og ensidig positiv omtale av innvandrere og det flerkulturelle samfunn, skriver tidligere skole-sjef i Bærum, Thorleif Øisang, i dagens kronikk. De som er skeptiske til «økende innvandrersstrøm», blir avvist når de vil uttrykke sine synspunkter i avisene, hevder han.

Det ser ut som det går en bølge av innvandrerbegeistring over landet. Flere av hovedstadens aviser forkynner daglig hvor skammelig det er at myndighetene er uvillige til å ta imot flere innvandrere. Vi hører om hvor forferdelig innvandrerne har det, hvor hjerteløse norske myndigheter er, som truer med tilbakesending og endog avviser et stort antall flyktninger og asylsøkere.

Fjernsynskanale-ne NRK og TV2 følger flittig opp, og det går neppe en dag uten at aviser og fjernsyn i anklagende vendinger skildrer myndighetenes grusomhet overfor utlendinger som ønsker å ta opphold i landet. I nevnte medier ser det faktisk ut til å være spesielt utpekte personer som har som sin sentrale oppgave uopphørlig å hamre inn i folks bevissthet Norges kyniske og brutale holdning overfor nødstedte innvandrere. Krav og mål for dem som artikulere seg, er en sterk liberalisering av landets innvandringspolitikk.

Jeg tror ikke det er feilaktig å se på dette som et resultat av regjeringsskiftet. Med enda større begeistring enn før tales det nå om det flerkulturelle samfunn, og om det farverige fellesskaps velsignelse. Ikke minst er Kirkens folk ivrige. Man har i den forbindelse merket seg at Regjeringens utdannelsesminister, tilhørende Kristelig Folkeparti, nå går inn for at det skal opprettes en muslimsk skole i Oslo. Lengst i innvandrerbegeistring synes imidlertid formannen i Unge Høyre å gå. Han gjør kort prosess og foreslår intet mindre enn *fri innvandring*.

Når noen av oss stiller seg reservert til denne bølge av innvandrerbegeistring, ja faktisk nærer en viss frykt for den, er det ikke fordi vi nærer antipati

og frykt for de *enkeltmennesker* som kommer til landet. Kravet om å vise medmenneskelighet for ethvert individ må gjelde uavkortet. Skepsisen gjelder så absolutt ikke innvandreri-*individet*, men det som vedkommende fører med seg av kultur, religion, holdninger og levestett. I og for seg kan disse normer og livsmønstre være like bra som de tilsvarende hos oss. Det er bare det at når innvandrere med en annen kultur og et annet levestett kommer til landet og bosetter seg her, i et stadig økende antall, vil dette etterhvert uvegerlig prege vår kultur, våre holdninger og vårt levestett.

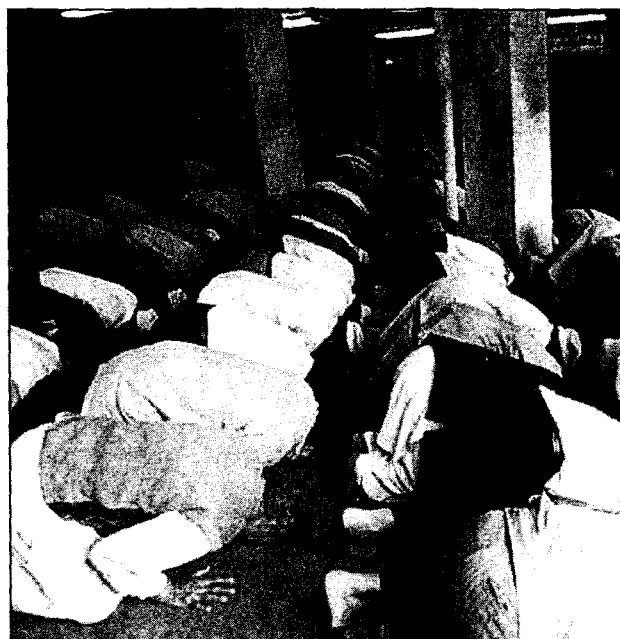
Jeg sier det like ut at når jeg snakker om holdninger, tenker jeg her på slike som kan betegnes som *fremmedkulturelle*, et ord som i dag nærmest er forbudt, og som nesten er farlig å ta i sin munn, men som dog forklarer ganske godt hva vi, litt innvandrerskeptiske, her tenker på. Med «fremmedkulturell» tenker vi først og fremst på det som har sammenheng med *islamsk* religion og kultur. Vi akter på ingen måte å blande oss bort i islamsk religiøs tro og levestett. Dette får fullt og helt være et islamsk anliggende, innenfor deres egne nasjonale områder. Vi ønsker bare ikke at is-

lamsk religions- og kulturmønstre skal få innpass og prege vårt norske samfunn. Og i den utstrekning vi mottar innvandrere med islamsk kulturbakgrunn – hva vi må regne med å gjøre,

og hva også er vår plikt – må vi kunne forlange at disse innvandrere, i likhet med andre innvandrere, lojalt innordner seg det norske samfunn, dets lover og sentrale bestemmelser for livsførsel. Selvsagt må de få ha sin religion og sine personlige holdninger i fred. Jeg stiller meg fjernet fra enhver form for religiøs og kulturell tvang.

Vi bør imidlertid være oppmerksomme på at fordi antall innvandrere med fremmedkulturell bakgrunn stadig øker i dette landet, og det meget raskt, vil denne del av befolkningen etterhvert komme til å prege og øve press på vårt kulturmønster. Vi vet nemlig, og har erfart, at islam meget langsomt, kanskje overhodet ikke, gir avkall på noe som er denne religions særegenhet, faktisk en del av dens identitet. At islamittene følger en voldsom tilhørighet til sin religion og kultur, og følger det som et svik, en forbrytelse, å svikte eller gjøre noe som strider mot deres religion, er i og for seg prisverdig. For dem er ikke religionen tørre papirblomster.

Nettopp i kraft av denne, sin volds-

KONFLIKT?: At muslimene føler en sterk tilhørighet til sin religion og kultur, er i og for seg prisverdig, men nordmenn må kunne forlange at de «fremmedkulturelle» innordner seg det norske samfunn, skriver kronikkforfatteren. Her fra fredagsbønnen i Åkerbergveien i Oslo.

FOTO: NINA EIRIN RANGØY

omme, påvirkningskraft, og uvillighet til å endre livsmønstre, er det ganske mange som frykter en for sterk islamsk innvandrersstrøm til landet. I denne sammenheng må det derfor være naturlig å spørre: Hva med vår kultur, tradisjon og religion? Hva betyr den for oss? Er vi innstilt på å gjøre noe for å bevare og forsvare vår kultur? Eller er det slik at vi kan tenke oss å ofre den i toleransens navn? Noen av oss, kanskje ikke fordi vi nettopp er så veldig opptatt av kirke og kristen religion, stiller oss forøvrig temmelig uforstående til Kirkens unnfallenhet i denne sak, en sak som jo så absolutt må ha med forholdet

til vårt lands offisielle religion å gjøre. Jeg finner det naturlig å stille spørsmålet: Hvor mye er Kirken villig til å godta i toleransens og det farverige fellesskaps navn?

Jeg skal ikke i særlig grad utmale de mindre vakre sider, ut fra mitt syn, svarte flekker som har sammenheng med islamsk kultur og religion. Bastant kvinneundertrykkelse, meningsløs og undertrykkende seksualmoral, brutale straffemetoder for forbrytelse

samt religiøs fanatisme, som blant annet gir seg utslag i bestialske masedrap, slik vi i den senere tid har sett i Algerie, er noen av disse mørke flekker som gjør at vi føler skepsis ved at denne religion og kultur er på sterk fremmarsj i vårt land. Jeg nevner i

at i tidsrommet 1960-96 økte antall utenlandske statsborgere i Norge fra 0,6 til 3,6 prosent av befolkningen, og at i dag utgjør innvandrerbarn en *fjerdedel* av antall grunnskoleelever i Oslo. I sammenheng med den begeistring som fra enkelte hold gjør seg gjeldende i forbindelse med drøftelsen av innvandrerspørsmål og tilhørende politikk, må det også være tillatt å stille seg tvilende til om denne begeistring i virkeligheten er så menneskelig medfølelse som man i første omgang kan få inntrykk av. Når enkelte, særlig de tilhørende den rothuggerske intelligentsia – de som har påtatt seg den tunge plikt å være politiske og moralske veiledere for land og folk – med frenetisme uttaler norsk innvandrersgrusomhet, og blir rørt til tårer over hver moské som blir reist i Norge,

undres man ofte over om disse menneskene egentlig vet så mye om det de snakker om. Det kan virke som om dette i grunnen bare er radikal teori, som hører med til den generelt samfunnskritiske konvensjon. Ofte tviler jeg på om de som uttrykker seg sterkest på de innvandrerbegeistredes side, i virkeligheten har hatt noen særlig nærkontakt med innvandrere, for eksempel tatt innvandrere inn i sitt hus, i sin familie, blant annet i selskappelig sammenheng, og ellers vært dem til hjelp og støtte, bokstavelig, materielt og moralsk.

For dem som ser visse betenkeligheter ved den økning i innvandrersstrømmen som det i den senere tid, fra flere hold, er slått til lyd for, kan det ofte være vanskelig å komme til orde i pressen, i alle fall i enkelte aviser. Mange som sender innlegg til avisene hvor de uttrykker skepsis til det fremmedkulturelle islett som nå stadig blir mer merkbart i vårt samfunn, får svært ofte sine innlegg i retur, som regel med begrunnelsen «plassmangel». Dette skjer nå så ofte og med så mange at man nærmest får inntrykk av at det i pressen er gått ut en parole om ikke å ta inn stoff som stiller seg negativt til økt innvandring. I mange aviser ser det ut til at kritikk av innvandring og innvandringspolitikk ikke er forenlig med godtatte etiske normer, dannelse og fordomsfri samfunnskritikk. Svært mange er også direkte redd for å ytre seg, av frykt for å få beskyldninger om rasisme og fremmedhat rettet mot seg. Eller, og i grunnen enda verre, diskret antydning, at her registrerer man noe «brungrums». – I disse spørsmål eksisterer det i dag en viss meningsundertrykkelse i vårt samfunn.

Fra enkelte hold stilles det i disse dager sterkt krav til politikere om å få lovfestet en mer liberal innvandrings-

” Hvor mye er Kirken villig til å godta i toleransens og det farverige fellesskaps navn? ”

politikk, en politikk som – uansett hvorvidt det gjelder flyktninger, asylsøkere eller andre som ønsker opphold i landet – uvegerlig vil føre til et økt antall innvandrere, og da i

første rekke av dem med en fremmedkulturell bakgrunn. Spørsmål som da må stilles, er om flertallet, det klare flertall av den norske befolkning, egentlig ønsker dette. Det tror jeg ikke.

Jeg vil her minne om den gamle sannhet som mange som stiller med politikk, nok har fått erfare, og kanskje har måttet svi for, nemlig at i politikken vil det alltid være uklart å gå imot det som fremtrer som en klar folkekemeny. Hvis det går som enkelte i det senere har uttrykt sterke ønsker om, og innvandringsbølgen blir en realitet, tror jeg nok Sentrumskameratene, SV, AUF, samt Unge Høyre vil merke det ved neste korsvei.